

No t'adormes al sofà

Vicent Dasí

Dibuixos de Pau Valls

1

L'atac de les bavoses sanguinàries

Els pares de Maggie s'han tornat a barallar.

Tot el dia com el gat i el gos. Des del des-
dejuni fins al sopar, passant per l'esmorzar, el
dinar i el berenar. Ja fa massa temps que es
repeteix la mateixa història. Cinc setmanes,
ha calculat la xiqueta. Sí. Un poc abans que
començara el confinament domiciliari. Quina
llanda, veritat? Cinc setmanes de mal rotllo,
cares llargues, i paraules lletges, confinades per
cada racó de la casa.

Hui, en fer-se l'hora d'anar-se'n al llit, la situ-

ació sembla haver arribat al carreró sense eixida definitiu.

—No t'adormes al sofà, papi —xiuxiueja Maggie a l'orella del pare—. Demà no podràs amb l'ànima.

És el que sempre li diuen a la xiqueta quan se li tanquen els ulls, arraulida sota la manteta de *Spiderman*. És el que sempre li recorden quan els peluixos gegants de Bart i Lisa Simpson fan amb ella un sandvitx *clorofòrmic*. El que sempre li sermonegen quan la tele, tota sola, es queda encesa al davant.

—No m'adormiré —respon el pare en veu molt baixeta estirat sota la manta de *Batman*.

—I què faràs? —pregunta Maggie molt estranyada mentre intenta no xafar l'Ajudanta de Papà, la llebrera anglesa que jau enroscada sobre la catifa.

—Doncs... Que què faré? —sembla dubtar el pare—. Bé... En realitat...,

treballaré –contesta a la fi–. De fet, vull vore aquest reportatge del National Geographic per a documentar el pròxim còmic.

El saló està a les fosques. Només la llum boirosa de la tele crea una mínima illa de claror entre tots tres i l'aparell. Quan Maggie es gira cap a la pantalla, una ganyota, meitat espant, meitat fàstic, li envaeix la cara.

–Uf... És per a documentar *L'atac de les bavoses sanguinàries*? –pregunta la xiqueta sense retirar-hi la mirada.

–Així és –el pare sempre comparteix amb la filla els nous projectes–. Però espera un moment –reacciona de sobte mentre es redreça sobre el respater–, no se suposava que tu ja estaves dormint?

–Sí. Però he sentit encendre's la tele i...

El pare busca el comandament entre els peluixos gegants de Bart i Lisa per a deixar el volum a només una ratlleta.

–Va. Torna a l'habitació i tapa't bé.

–No puc quedar-me ací amb tu? –ronseja la xiqueta intentant fer-s'hi lloc com si fora un cadellet–. Promet no molestar-te.

–Tu no em molestes mai, Maggie. No és això. Simplement..., demà és dilluns.

–Però no hi ha col·le –protesta sense alçar la veu–. Estem confinats.

–I què?

Tot i el confinament per la pandèmia, és cert, la família ha intentat des del primer dia seguir els horaris i les rutines habituals. I just per això, ves per on, a la xiqueta li estranya tant que son pare estiga *documentant-se* a aquestes hores de la nit. Precisament perquè no és gens habitual que treballi fins a tan tard. Com tampoc ho és que ho faci estirat sota la manta de Batman. Ni vestit amb pijama. Ni que s’hi porte del dormitori el coixí del seu costat del llit.

Potser és cert, pensa Maggie, que el pare vol vore aquell reportatge en la tele per a documentar *L’atac de les bavoses sanguinàries*. Potser. Però és evident també, no ens enganyem, que després de vore’l es quedarà a dormir al sofà.

La xiqueta sap molt bé el que això significa, i aleshores la sepulta una allau de tristesa. No torna, ja no, a fer-se la ronsa. Però abraça el pare, això sí, amb totes les seues forces. Li fa un bes al front i, abans d’encaminar-se, enmig de la foscor, cap a l’escala de caragol, li desitja bona nit i li diu que el vol molt. Moltíssim.

Carregada de pena, Maggie puja cada esgló com si duguera encadenada als peus una bola de pres. O millor, de fantasma. No ha volgut encendre els llums del corredor de dalt per no despertar la mare. Així que per a il·luminar-s'hi i alhora agafar-se a la barana, subjecta amb les dents el far desmuntable de la bici. La projecció de la llum blanca, pujant-li a la cara des de la boca, li confereix una pinta total de pel·li de por. No en va, quan entra al dormitori dels pares i en l'espill del tocador es troba de colp i volta amb el seu reflex, se li escapa un critet mentre el far de la bici li cau a terra.

Ufffff. Sort que la mare no s'ha despertat. Tot i que, en realitat, no s'haguera despertat ni que haguera caigut un tro dels bons allà mateix. Fa dies que pren pastilles per a dormir. Està acabant un treball per a una superproducció internacional. Una pel·li de dibuixos animats en què ella s'encarrega de donar vida digital al protagonista. Un xiquet que somia ser una estrella del rock, si bé a son pare li agradaria que fora una altra classe d'estrela. Una estrella del futbol. En fi... La mare va molt estressada amb aquest projecte tan important. Massa estressada. De fet, tot i que es

passa el dia sencer davant de l'ordinador sense a penes descansar, quan arriba la nit hi està tan capficada que li costa Déu i ajuda agafar el son.

La xiqueta replega el far de la bici. A continuació s'acosta al llit i abraça la mare amb totes les seues forces. Li fa un bes al front i, abans d'encaminar-se, enmig de la foscor, cap a la seua habitació, li desitja bona nit i li diu que la vol molt. Moltíssim. Si hi ha alguna persona al món que sap millor que ningú què significa no poder agafar el son, aquesta és Maggie.

